

(Prvá kapitola)

Minka otvorila oči. Bolo ráno. V štrbinách panelového domu pískal vietor. Do obloka plieskal novembrový dážď. Sychravosť sa obtierala o sklo ako oprchnutá sliepka. Zato v izbe, nad Minkinou hlavou poletovala ligo-tavá kavka a kvákala:

*„Ej, leto, leto,
letko horúce, tralalí!“*

„Letko horúce,“ opakovala po nej Minka a bolo jej ozaj horúco.

„Vstávaj, Minka, ponáhľaj sa,“ volala mamička.

Minka chcela vyskočiť, no hlava sa jej zakrútila. Aj kavka sa krútila a krútila, a mamička sa sklonila nad vankúšom. Položila dcérke dľaň na čelo.

„Pre pána kráľa! Ty máš horúčku! A teta Agáta práve odcestovala. Ukáž jazyk! Ukáž hrdlo! Urob ááá!“

Minka urobila ááá.

Mamička letela po teplomer. Po obklad.

Po aspirín. Po oranžádu. Potom už len postavila na stolík vedľa Minky telefón a utekala do nemocnice. Pretože bola lekárka a v nemocnici na ňu čakalo plno chorých bielych jazykov. Minka osamela.

Siahla vedľa vankúša, kde vždy spával starý kožený palčiak. Teta Agáta naň našila šnúrky, takže sa dal prípadne nosiť ako kabelka. Vonku hvízdal vietor. Po pustom sídliskovom dvore špláchotali dlhé, tenké nohy dažďa. Na stolíku stál telefón. Na poličke postávali Minkine knižky. Na stene viseli jej obľúbené obrázky. No aj tak jej bolo smutno. Tenkým hláskom, len tak pre seba, zaspievala:

*„Kto mi pomôže v mojom trápení,
kto mi poradí v mojom súžení?“*

Ligotavá kavka, čo sa ešte vždy natriasala pri lustri, hodila po Minke mocné brko z krídla a zakvákala:

*„Kto sa na to brko,
HÁRUM SKÁRUM,
posadí,*

nevidané čudá,
HÁRUM SKÁRUM,
uvidí!
KVÁ!“

Minka trochu váhavo vysadla na brko ako na koňa. A brko s ňou podletelo.

„Počkaj! Počkaj!“ skrikla a načiahla sa za koženým palčiakom. Zavesila si ho na zápästie a povedala:

„Už môžeme!“

Brko sa s ňou plavne vznieslo, zakrúžilo okolo izby raz, druhý raz. A na tretí sa vznieslo k plafónu.

V žltej maľovke sa ukázali dvere.

Minka na ne zabúchala.

Pomaličky sa začali odklápať.

No hore nebola kuchyňa susedov nad nimi, ale modrá letná obloha a zelená lúka. Na tráve kľačalo dievčatko s očami ako hviezdy. Naklonilo sa k Minke.

„Vitaj, Minka! Pod' rýchlo, už ťa tak čakám!“

„Čakáš?“

„Pravdaže! Veď si moja najlepšia priateľka!“

„Ja?“

„Podaj mi ruku!“

Minka jej podala ruku a vstúpila k nej, rovno do leta.

Chvíľu si jedna druhú prezerali. Boli rovnako vysoké a obe mali rovnako hrdzavé vlásky. Ibaže Minka ich mal krátke strapaté, a dievčatko dlhé rovné. Minka mala na sebe nočnú košielku, dievčatko pyžamu s veľkými perleťovými gombíkmi.

„Ty si Minka a ja som Pyžaminka,“ povedala Pyžaminka. „Ako sa len teším, že si konečne prišla!“

„Ja som si vždy tak veľmi želala mať najlepšiu priateľku,“ vzdychla Minka.

„Aj ja. A teraz sa máme!“

Obe pochytila taká radosť, že sa chceli chytiť za ruky a zatancovať si, no brko im prekážalo. Minka zbadala, že sa dá zasunúť, tak ako sa zasúvajú skladacie dáždnyky. Raz-dva sa zmenšilo, až bolo ako ceruzka. Minka ho vložila do palčička a teraz si mohli na lúke s Pyžaminkou veselo zatancovať. Aj kožený palčičak na šnúrke, čo sa hompáľal na Minkinom zápästí, sa krútil s nimi.

„Čo to máš?“

„To je taká moja kabelka. Volá sa pompa-
dúrka.“

„Vážne? Vyzerá... nehnevaj sa, ale... vyzerá
ako kožený palčiak.“

„Veď to aj je palčiak. Ale je to aj pompa-
dúrka.“

„Asi je pre teba dôležitá,“ povedala
chápano Pyžaminka, „však mi o nej poroz-
právaš, až sa ti bude chcieť. No teraz pobeh-
nime, o chvíľu bude olovrant.“

Slnko hrialo, obloha bola modrá a Minka
s Pyžaminkou bežali krížom cez lúku k starej
vrbe, pod ktorou už čakali dve biele prútené
kresielka a do stojanu zasadený slnečník.

„Najprv si musíme umyť ruky,“ povedala
Pyžaminka. V potoku zurčala voda, na dne
ležali farebné kamienky.

„To budú asi mydielka,“ utrúsila
Pyžaminka.

Vymydľili si ruky.

„Teraz príde občerstvenie.“

A skutočne. Už prichádzalo. Dôstojne
k nim kráčal okrúhly stolček na kozích
nôžkach. Vysoko dvíhal svoje štyri kopýtká.

„Sadni si u nás, nech sa ti páči. A ber si
ako doma,“ núkala Pyžaminka.

Ustuzeme vam
naxoxriti na
hufet Bax-77
E. baxoxyn pi

Na stole boli dve šálky, dve lyžičky, dva papierové obrúsky a sedem zakrytých misiek. Keď misky odkryli,

v prvej bola zmrzlina nezábudková,
v druhej pávoooká,
v tretej rannorosá,
v štvrtej ryboračia,
v piatej, našťastie, vanilková,
v šiestej pavúkonohá,
a v siedmej bola ceduľka:

Ďakujeme Vám,
že ste navštívili náš bufet Pod vrbou.

S úctivým pozdravom
Vodnár

Minka s Pyžaminkou si nabrali z piatej misky riadne, z ostatných iba ochutnali. Ryboračiu a pavúkonohú vynechali. Museli uznať, že ostatné zmrzliny boli skvelé. Na stole bol aj tanier s oplátkami a druhý, plný krehkých tvarohovo-makových koláčikov. A v pohároch šumela limonáda.

Dievčatá sa dobre najedli, poutierali si ústa obrúskami a Pyžaminka povedala:

„Teraz pozor! Niečo ti ukážem. Môžeš mi požičať to svoje pero?“

Minka vytiahla ligotavé kavčie brko z palčiaka a zbadala, že ho možno použiť aj na písanie. Podala ho Pyžaminke. Tá odtrhla kúsok obrúska, niečo naň napísala a vyhodila papierik do vzduchu. V okamihu z neho bol belások a na krídlach mal nápis: *VITAJ U NÁS!* Zatrepotal sa nad stolom a odletel smerom k lúke.

Minka si vrtko zobrala brko späť, odtrhla kúsok zo svojho obrúska a čosi naň načarbala. Len čo papier vyhodila do vzduchu, aj z neho bol motýľ s nápisom na krídlach: *AHOJ! KUKU!*

A Pyžaminka vyrobila beláska s informáciou: $3 + 3 = 9$

Na to Minka: *TAK TO ZRÁTAL MEDVEĎ!*

A Pyžaminka: *POZOR! TU SA PASÚ SLONY!*

A Minka: *NEKŔMTE DRAVÚ ZVER ČOKOLÁDOU!*

A Pyžaminka: *NEPLAŠTE SPEVAVÉ JATERNICE!*

A Minka: *KÚPTE SI, KÚPTE BRADAVICE!*

A Pyžaminka: *S ORECHOVOU PLNKOU!*

A Minka: *ZA KORUNU!*

A Pyžaminka: *SÚ PLNÉ VITAMÍNOV!*

A Minka: *NEOLUTUJETE!*

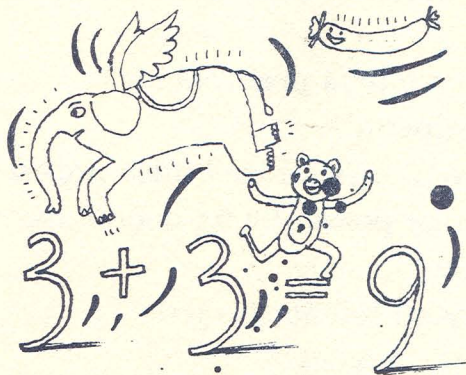
Poriadne sa pritom nasmiali, najmä keď si predstavili, že tadiaľ niekto pôjde a bude všetky tie hlášky čítať. Boli by sa mohli takto hrať donekonečna. No obrúsky boli konečné a okolo stola už víril celý roj beláskov.

„To by ma zaujímalo,“ dumala Minka, „či z nich budú húsenice. A či budú mať na sebe naše nápisy.“

„A kapustné hlavy v okolí budú samá reklama, že sa z nich ľudia zmyšia.“

„Teda, Pyžaminka! Ty si ale číslo!“

„Veď aj ty si číslo!“

Pozreli sa na seba a jednohlasne zarecitovali:

*„Ty si tri, ja som tri,
a spolu sme deväť!“*

A pretože sa im to veršovanie zapáčilo, od radosti zatlieskali. Potom sa ešte napili limonády a dojedli oplátky.

„Zoberieš si ešte koláčik? Zmrzlinu?“

„Už nie.“

„Ďakujeme, viac si neprosíme,“ povedala Pyžaminka a stolček na svojich kozích nôžkach zase odkračal do húštiny za vrbou.

Minka si vydýchla. Vzduch voňal bylinami, slnko hrialo, strnádky švitorili.

„Ako je nám dobre!“

„A to ešte nevieš, čo nás čaká!“

„Čo?“

„Mám pre teba prekvapenie.“

„Prekvapenie?“

„Aspoň si myslím, že budeš prekvapená. Dostali sme pozvánky na nočnú slávnosť v záhrade.“

„Slávnosť! Nočnú! No teda!“

„Ale má to háčik.“

„Aký?“

„Vstup je len pre tých a tie, čo majú zelené nechtíky. To je smola.“

„Teraz budeš prekvapená ty! Viem, ako si poradíme,“ povedala Minka tajuplne. Zašmátrala vo svojej pompadúrke a vytiahla — smaragdovozelenú fixku.

„Ty si úžasná,“ vydýchla Pyžaminka.

„Ja som vedela, že sa mi raz zide!“

„A je to. Ešte si zapletieme zopár kvietkov do vlasov, aby sme boli slávnostne krásne.“

Rozbehli sa pozdĺž potoka a ani nezbadali, že vbehli do druhej kapitoly.